

skaffe Lovhjemmel for Indholdet af Brev af 10. Marts 1908. Dette afholdt ikke Bankkomiteen fra den 27. Maj 1908 at inddrage den vitterligt insolvente Fredericia Bank under Garantien.

I Fredericia dreves Bank- og Sparekassevirksomhed under eet, og allerede dette er i den Grad stridende mod Sparekasselovens Hensigt, at en saadan Virksomhed paa ingen Maade bør tages under Armene af Staten. Den Straffedom, der er overgaaet Lederen af den under Garantien inddragne nordjydske Bank, taler med tilstrækkelig Tydelighed om dennes Værdighed til Statshjælp.

Bankernes Repræsentanter i Bankkomiteen ere formodentlig i 1908 gaaede ud fra, at Ministrene var almægtige, og at Rigsdagens Medvirkning til Lovgivningsforanstaltninger kun var en tom Formalitet; men naar de ud fra denne Forudsætning ere gaaede med til — efter Anvisning desværre fra Statens Repræsentanter i Bankkomiteen — at vildlede Offentligheden ved overfor denne selv at påtage sig Garantien, men med en hemmelig (ikke lovlig) Rekurs til Staten, maa de selv bære Følgerne af at have regnet fejl.

Det maa misbilliges, at Ministeren har givet sit Ord uden at spørge Rigsdagen, og at han har indladt sig paa effektive Garantier, mens det var forestillet Rigsdagen, at Garantien kun var nominel. Naar det offentliggjordes, at Hovedbankerne overtog Garantien, kunde et Lovforslag om, at Staten skulde deltage heri, da ikke fremkalde *Panik*. Det maatte tjene til yderligere Beroligelse.

Det maa bemærkes, at det er højst uheldigt, at Staten i Bankkomiteen har været repræsenteret ved Statsgældsdirektør Andersen, der har været Medlem baade af „Laanekassen“s og „Bona“s Bestyrelse, om han end maatte være udtraadt af disse før Katastrofen.

Efter hvad man nu ved, kan det ikke nægtes, at Vedtagelsen af Loven af 15. Februar 1908 er et højst uheldigt Skridt, og det er sikkert, at Staten ikke i videre Grad, end denne Lov angiver, bør op-

træde som Garant for Foretagender, der lede til Svindel og Bedrag. Det vilde være uforsvarligt af Rigsdagen at indlade sig paa at udvide Bankgarantien til at omfatte de her omhandlede vilde Spekulations- og Svindelforetagender, efter at man er bleven bekendt med deres Karakter.

Mindretallet maa derfor indstille, at det forelagte Forslag nægtes Overgang til tredje Behandling.

Mens Mindretallet paa ingen Maade kan gaa med til en Udvidelse af Bankgarantien, som vilde indeholde en Godkendelse af ganske ulovlige Foranstaltninger og bevidst Støtte af svindleriske Foretagender, vil det derimod være villigt til endog betydelige Ofre for at bringe den nu bestaaende Tilstand til Ophør gennem Statens Udtræden af Bankkomiteen.

Lige saa sikkert som det er, at Staten aldrig burde have paataget sig en Forpligtelse som den ved Lov af 15. Februar 1908, lige saa sikkert er det af den største Vigtighed, at Staten hurtigst muligt kommer ud af dette Forhold, uden at der skabes et Præcedens, som kan komme den til Skade ved senere Lejlighed.

Et andet *Mindretal* (N. C. Jensen) har principielt ønsket en Ordning, hvorved Statens Forpligtelser overfor Bankgarantien udvikledes hurtig, og kunde gaa med til, at der stilledes et betydeligt Beløb til Finansministerens Raadighed i saa Henseende, eventuelt til en Forhandling paa Grundlag af det af Finansministeren fremsatte Forslag til Overenskomst med de 5 Hovedbanker; men kan ikke gaa med til en almindelig Udvidelse af Bankgarantien, som Lovforslaget omfatter selv med de af Flertallet stillede Ændringer. Mindretallet deler Flertallets Anskuelse angaaende Nødvendigheden af Lovgivningsmagts Indgriben under Bankkrisen i Fjor for at tilvejebringe den nødvendige Ro om vor finansielle Stilling saavel overfor Udlandet som for Forretningslivet i det hele herhjemme. Mindretallet har den Opfattelse, at naar Lovgivningsmagten saa enstemmigt samledes om dette ret ekstraordinære Skridt,